

Изх. № = 10/16.04.2013г.
За всички съдии
по к.з. № 6/2013г.
18.04.13г.

ДО

КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД
НА
РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
по к.д. № 6/2013 г.

С Т А Н О В И Щ Е

От „НАЦИОНАЛНА АСОЦИАЦИЯ СИГУРНОСТ“
рег. по ф.д.20677/1995г. от ЮЛНЦ, със седалище и
адрес на управление София, бул. “Христо Ботев” №
48, ет.3, представлявана от Чавдар Кирилов Петров –
Председател.

УВАЖАЕМИ КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

Във връзка с предоставеното ни право съгласно определение на Съда от
04.04.2013 г., постановено по конст. дело №6/2013 г. моля приемете следното
становище:

Считаме, редакциите на чл. 26, т.3 и чл. 59, ал.2, т.3 от последните изменения
на Закон за Радио и Телевизия /ЗРТ/, според които на определени изрично изброени
висши ръководни и управленски длъжности могат да бъдат назначавани само лица,
които „...не са били щатни или нещатни сътрудници на бившата Държавна сигурност ..”
за дискриминационни и лустрационни и като такава за противоречащи на
Конституционни разпоредби и на такива постановени с международно правни актове,
по които Република България е страна .

Тълкувайки цитираните по-горе правни норми недвусмислено стигаме до
извода, че със същите се цели да се създадат обективни пречки определени лица,
български граждани да заемат посочените управленски длъжности и да упражняват
правото си на труд като критерия за това ограничение е тяхното обществено положение
в миналото. Отнасяйки така очертаната фактическа обстановка към хипотезата на чл. 4
от Закона за защита от дискриминация установяваме, че създаването на подобен
ограничителен режим е прогласен за проявление на дискриминация, която е забранена
от закон.

Конституцията на страната определя Република България като правова държава,
която се управлява от законите в страната. Конституцията е основния закон и е
недопустимо други закони да ѝ се противопоставят. Ето защо би следвало най-напред
да изследваме въвеждания режим с цитираните по-горе, процесни, оспорени правни

норми съответен ли е на Конституционни разпоредби или им противоречи. Съгласно хипотезата на чл. 6, ал. 2 от Конституцията не се допускат никакви ограничения на права или привилегии основани на „...раса, народностполитическа принадлежност, лично или **обществено положение** или имуществено състояние”. Следователно оспорените разпоредби са конституционно недопустими доколкото същите имат дискриминационен характер.

С оспорените текстове се въвежда принципа за колективна отговорност, с оглед принадлежността на определени български граждани към структурите на бившата Държавна сигурност, без да се преценява конкретната дейност и проявления на определения субект. Последно посоченото е недопустимо с оглед един от основните принципи на правото, а именно че отговорността може да бъде единствено и само лична и то за конкретни действия или бездействия, които следва да бъдат преценявани с оглед законосъобразността или незаконсъобразността на това поведение и в никакъв случай колективна. Следователно в процесният случай се създава презумция за колективна укоримост на определени категории правно регламентираните дейности без установяване конкретната форма на деяние –действие или бездействие и формата на субективно отношение към фактите от обективната действителност. В тази връзка следва да се има предвид и това, че дейността на бившите служители на цитираните по-горе структури е била все пак правно регламентирана. И като цяло „...нейната аморалност може да бъде имплицирана само ако действащото по това време право е било обявено за противоконституционно..” /Решение № 10/22.11.1997 г. на КС на РБ по конст.д.№14/97/. Безспорно е обстоятелството, че по-голямата част от правото определяло правомощията, функциите и задачите на бившите специални служби е действащо и към настоящия момент, например глава I от НК на Р. България.

Редакциите на чл. 26, т. 3 и чл. 59, ал. 2, т. 3-ЗРТ нарушава конституционно установения принцип на равенство на гражданите пред закона, обосноваващ възникване на правото им да претендират за еднаквото им третиране при една и съща фактологическа обстановка.

Оспорените текстове представляват т.н. „непропорционално ограничаване на човешки права” по смисъла на Конвенция за защита правата на човека и основните свободи /обн. ДВ бр. 66/92 г./ поради отсъствие на съответствие между предлаганите със същите ограничения мерки и преследваната цел. Според Европейският съд за правата на човека в Страсбург „...подобна мярка е допустима в посттоталитарните държави в условията им на преход от тоталитарна към демократична форма на държавно устройство и управление”. Но подобна мярка е категорично недопустима в условията на установен стабилен демократичен режим и обществени ценности каквато е формата на управление на Република България по настоящем. Обсъждайки практиката на Европейските правораздавателни органи Конституционният съд в свое решение № 11/22.11.2011 г. по к.д.№ 8/2011 г. утвърждава принципа, според което подобни мерки „...като такива с временен характер и породени от наличие на заплаха за демократичния ред и ценности са навременни и пропорционални на преследваните цели, но като допустими единствено за едно посттоталитарно общество намиращо се в началото на своето демократично развитие”. И подобни мерки като „...такива с временен характер..” са ненавременни и непропорционални в съвременните условия, когато Република България е страна с необратимо установени демократични ценности и демократична форма на държавно управление.

Оспорените нормативни текстове водят и до нарушаване правото на труд на определена категория български граждани с оглед на тяхното обществено положение в миналото. Конституцията с разпоредбата на чл. 48, ал. 1 и ал. 3 прогласява неоспоримостта на правото на труд за правните субекти. А оспорените текстове

въвеждат ограничения именно по отношение на това конституционно гарантирано право, което рефлектира и кариерното развитие и придобиването на съответната професионална квалификация от определени субекти единствено и само поради минало обществено положение.

В тази връзка следва да се имат предвид и разпоредбите на чл. 25,б."с" от Междунроден пакт за граждански и политически права /МПГПП/, според която „...всеки гражданин следва да има право на достъп при общи условия и без всякакви неоснователни ограничения до държавните служби в своята страна.“ и чл. 26 /МПГПП/ регламентиращ „равенството на гражданите пред закона ... и забраната за всякаква дискриминация основана на всякакви признаци.“.

В цитираната горепосочена насока са и мотивите на КС изложени в Решение № 11/02.10.2012 г. по к.д. № 1/2012 г. Същите следва да се квалифицират за относими и към процесния казус най-вече и поради това, че и в двата закона се създават норми уреждащи статута на недържавни структури. А колкото до обстоятелството, че предмет на ЗРТ е средство за масово осведомяване, КС е категоричен, че „... е недопустимо в съвременна демократична държава която и да е свобода да бъде гарантирана посредством законодателно ограничаване на конституционни права на гражданите...“.

На основание гореизложеното твърдим, че редакциите на чл.26, т.3 и чл. 59, ал.2, т.3-ЗРТ са лустрационни и с тях се въвежда законов ред, който е противоконституционен и противоречащ на общоприети норми на вътрешното и международно право и международни договори, по които Р България е страна. Посоченото ги определя като противоправни, поради което се присъединяваме към искането на групата народни представители, въз основа на което е образувано процесното конституционно дело и молим **УВАЖАЕМИ КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ** с постановен от вас съдебен акт да прогласите чл.26, т.3 и чл. 59, ал.2, т.3-ЗРТ за противоконституционни и несъответстващи с общоприетите норми на международното право и на международните договори, по които Република България е страна.

С уважение

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

/Чавдар Петров

